

[Kim Behnke]

nemlig at de offentlige finanser – i hvert fald statens del – skulle have lov til at stige og vokse frem for det, vi mener der er behov for, nemlig at blive reduceret.

Siden har vi fået bekræftet, at kommunerne med deres budgetter lader den del af den offentlige økonomi, der ligger i kommunerne, fortsætte med at stige.

Derfor var det med stor spænding, at vi gik til finanslovforhandlinger. Vi var helt sikre på, at 1992 med den meget alvorlige udvikling, der er i statens finanser, da måtte blive året, hvor det blev muligt at få skabt et politisk flertal – et flertal, som var parat til at få reduceret den meget store gældsætning.

Men finanslovforhandlingerne kom jo i år til at forløbe på en noget uortodoks måde, i og med at det startede som aktiveringsforhandlinger, der langsomt, men sikkert gled over i dagpengeforhandlinger, som igen langsomt, men sikkert gled over i finanslovforhandlinger.

Derfor er det jo svært at sige præcist, hvornår finanslovforhandlingerne egentlig blev indledt. For under hele dette forløb deltog Fremskridtspartiet. Men ét var vi i hvert fald helt sikre på, og det var, at på det tidspunkt, hvor der skulle strikkes en egentlig aftale sammen, ønskede man ikke længere, at Fremskridtspartiet skulle være til stede. Derfor måtte vi med beklagelse konstatere, at man fra regeringens side valgte at fortsætte, som det vistnok hedder her på Christiansborg, til anden side i salen. Der har hr. Svend Heiselberg også forklaringen på, hvorfor finanslovsforslaget ikke er blevet det, hr. Svend Heiselberg kalder mere borgerligt; vi vil hellere kalde det mere ansvarsfuldt, mere ikkesocialistisk.

Derfor var vi nødt til at leve op til det løfte, vi havde afgivet i tillægsbetænkningen, nemlig at når det ikke var muligt at lave en fornuftig aftale, hvori Fremskridtspartiet indgik, var vi nødt til selv at pege på, hvordan det kan lade sig gøre at få statens finanser til at hænge sammen på en bedre måde.

Det kræver ændringsforslag – endda mange ændringsforslag. I år har vi desværre været nødt til at fremsætte hele 906 ændringsforslag. Jeg kan berolige Folketingets medlemmer med, at der ikke bliver afstemning om alle 906 ændringsforslag, for det er, som jeg har været inde på tidligere i en kort bemærkning, sådan, at Fremskridtspartiets ændringsforslag udgør

et hele. Man kan da godt pille enkelte elementer ud, men de udgør et hele. De udgør et hele, hvis krumtap er ønsket om at få gennemført nogle markante skattelettelser. Det ønsker vi, fordi vi ved, at skattelettelser er den eneste farbare vej til at få rettet op på landets økonomi, til at få langt flere mennesker i arbejde, til at få forholdene i vores erhvervsvirksomheder forbedret og sidst, men ikke mindst, til at få økonomien for ganske almindelige private mennesker gjort væsentlig bedre.

Vi har i år valgt at tilrettelægge vores ændringsforslag på en lidt anden måde, end vi normalt gør. Hidtil har vi været mest optaget af at få balance i statens finanser. Man kan sige, det er en opgave, Fremskridtspartiet egentlig ikke burde påtage sig, i og med at det er regeringen og et flertal sammen med regeringen, der helt uansvarligt igennem de sidste ti år har sørget for, at gælden er så stor, og at underskuddet er så stort, så hvorfor skal Fremskridtspartiet påtage sig den utaknemlige rolle, det er at bringe orden i andre menneskers regnskab.

Derfor valgte vi at bygge vores ændringsforslag sådan op, at de kan behandles i to omgange. Man kan vælge den fremgangsmåde, som vi også har delagtiggjort offentligheden i, nemlig i en lille avis, der hedder »Tjen 1.000 kr. skattefrit«. Der argumenterer vi og gør grundigt rede for, hvordan det er muligt på én og samme tid at få hævet den skattefri bundgrænse til 60.000 kr. og få 6 pct.-marginalskatten fjernet fra og med skatteåret 1993.

Når vi er så optaget af, at det netop er den skattefri bundgrænse, der har brug for at blive hævet, er det jo, fordi de mennesker i vores samfund, som har allermost brug for at få skattelettelser, er dem med de laveste indkomster. Man må sige, at det, at vi udbetaler et beløb svarende til under 60.000 kr. til vores pensionister, men sådan at pensionisterne har en skattefri bundgrænse på omkring 59.000 kr., må være et udtryk for, at det er, hvad man mener der som minimum skal til, for at man kan overleve i det danske samfund.

Derfor synes vi også, det er kompelt uansvarligt, at man beskatter indtægter lavere, end hvad der er minimum for, hvad man forventer der skal bruges for at kunne overleve. 60.000 kr. skattefrit vil, ud over at det altså giver alle danskere med lønindkomst en markant skatte-